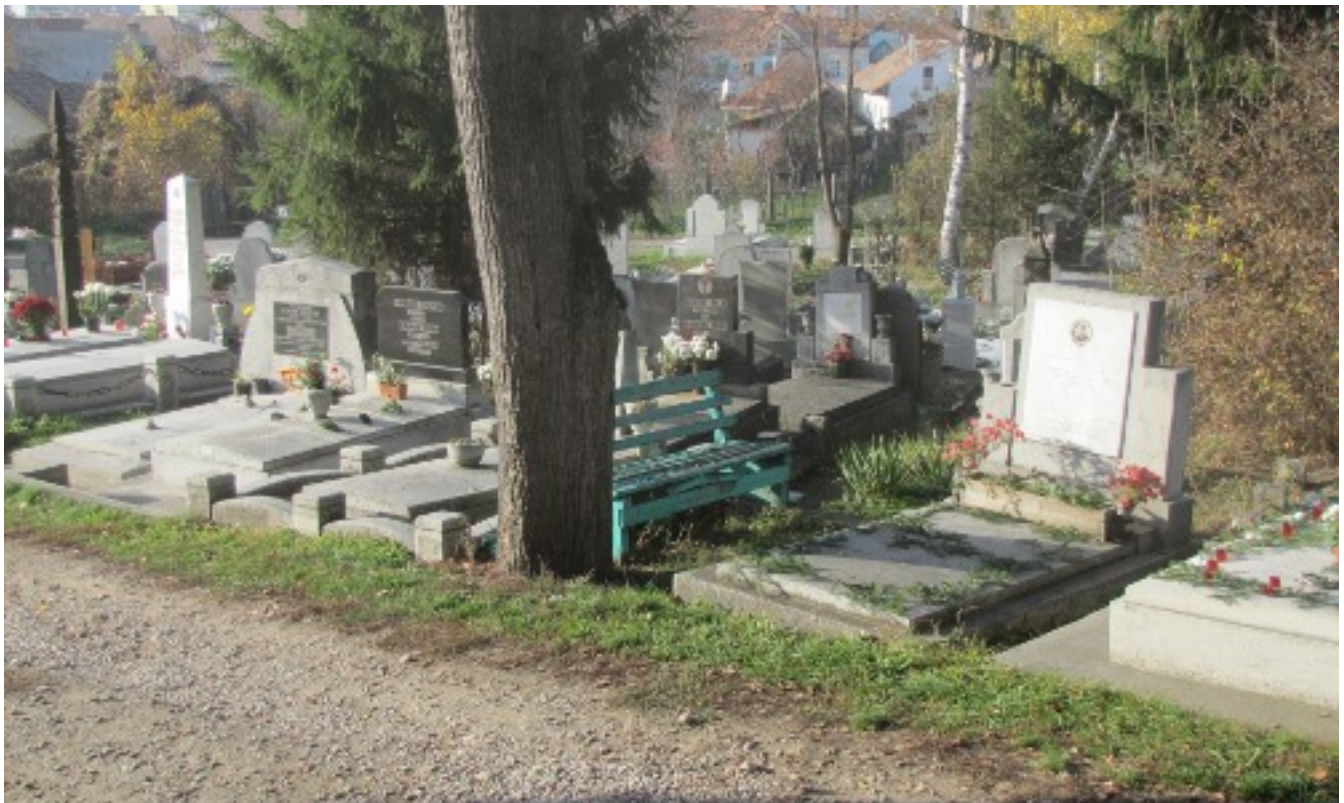

Néha úgy megyünk el a temetőben egy-egy sír mellett, hogy ismeretlenként tekintünk az ott nyugvó egykori székelyudvarhelyi polgárra. A város ismertebb, a [közéletben vagy a kultúrában maga után nyomot hagyó egykori lakóinak nyughelyét](#) talán ismerjük, de még nagyon sok olyan egykori udvarhelyi volt, akik bizonyos dolgokban nagyot alkottak.

A sportolók ilyenek. Ma már ismeretlenként nyugszanak sírjaikban, pedig egykor dicsőséget szereztek Székelyudvarhelynek. Lehet, hogy nem jártak világbajnokságokon vagy nem játszottak országos szinten, de valamikor szívből küzdöttek a focipályán, a jégen, a kézilabdapályán. A Hargita, az UMTE focicsapataiban, az Autosport kézilabda-együttesében vagy a Küküllő hokicsapatában olyanok játszottak, akiket egykor szüleink, nagyszüleink vagy még mi is hétről hétre biztattunk, szidtunk, tapsoltunk.

Felsorolásunk természetesen nem lehet teljes, hiszen nagyon sok olyan sportoló van, akik máshol nyugszanak, illetve olyanok is, akiknek mi nem találtuk meg a sírját. Halottak napi mementóink és fényképeink a város két legrégebbi temetőjében, a Szent Miklós-hegyi római katolikus, illetve a belvárosi református temető kertben készültek.

A kapustól az olimpikonig

A katolikus temetőben a bejárat után a lépcsőn felfele haladva pillanthatjuk meg **Kinda Tibor** (1922–1983) sírját (nem messze Maszelka János festőművész sírjától), aki a negyvenes években felváltva volt a kapusa a Hargita és az UMTE labdarúgócsapatainak, de az Autosport kézilabdacsapatában is őrizte a hálót.

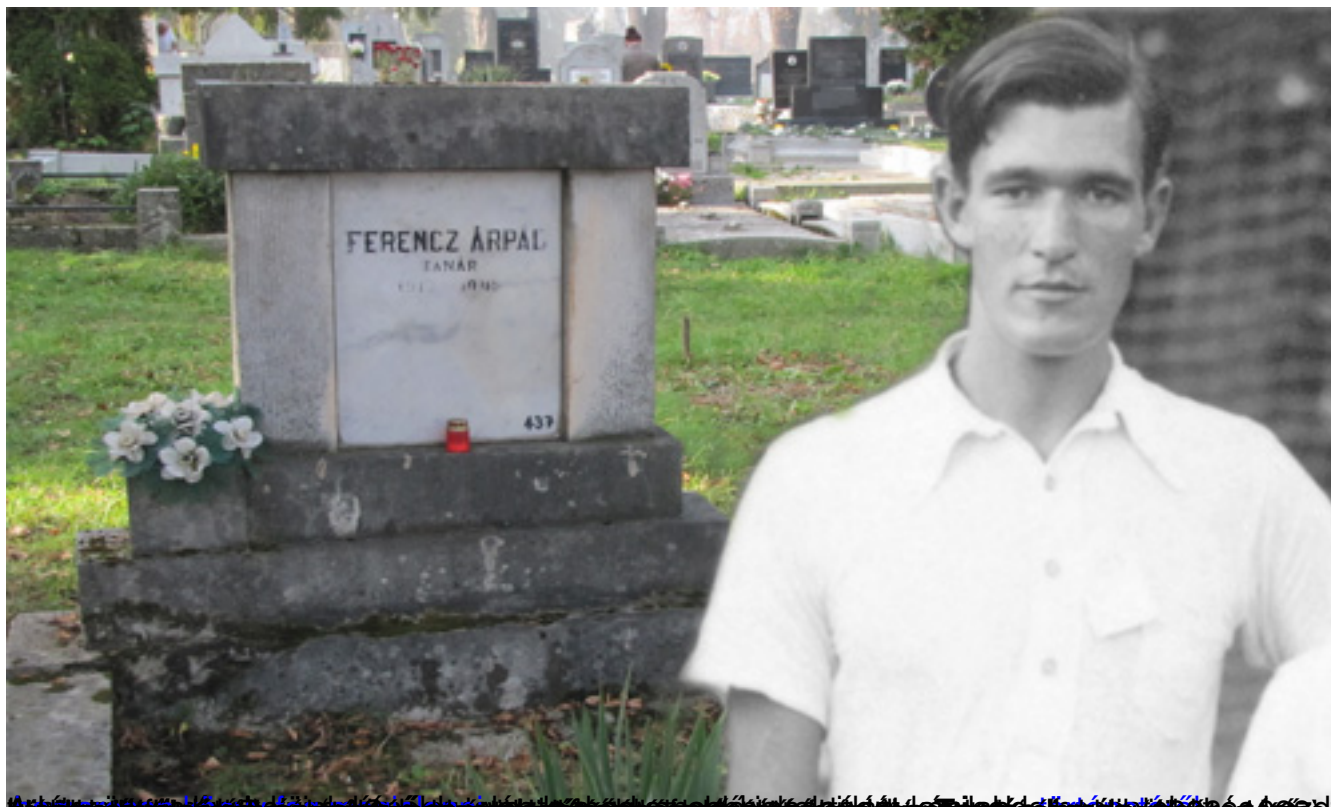
Ha egyenesen haladunk tovább, a papok sírja után nem sokkal következik Dr. Leövey Klárának (1909–1996), dr. Rösler Károly festőművész feleségének sírja, akiről talán kevesen tudják, hogy az az ötvenes évek elején országos bajnok sakkozó volt. Ettől a sírtól kissé jobbra van eltemetve Pataky Béla (1918– 989), Székelyudvarhely egykori híres sízője és síléckészítője. Itt van eltemetve a családi sírhelyen [Dobos Ferenc](#) (1912-1992) is, aki olimpikon volt.

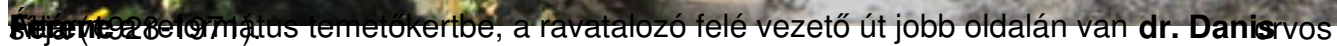

Békközi a fővárosi térségi főgimnázium tanára, Ferenc Dobos, aki a Magyar Labdarúgó Szövetség (MLSZ) elnöke. A képen a fiatalon elhunyt gimnáziumi testnevelő-tanárban látható a kezilabdát a lányok kezébe

Ha a Dobos család sírjától tovább megyünk, ugyanazon az oldalon, jóval kintebb van a **Ferenc z Árpád**

(1913-1945) sírja. Nem volt sportoló, de egy igen fontos sportág egyik helyi megalapítóját tisztelhetjük a fiatalon elhunyt gimnáziumi testnevelő-tanárban.

Bardócz Béla fia van, a 962 kisseve Ács sportban is kezdte a pályafutását, az első kézilabda csapatának kapitánya volt, a 962 kisseve Ács sportban is kezdte a pályafutását, az első kézilabda csapatának kapitánya volt.

A sport polihisztorja

Bardócz sírjától kicsit távolabb, az út mellett van a Gyarmathy család sírkertje, itt pihen Gyarmathy Károly (1928–1966), aki szintén kézilabdázó volt az említett időben. A temető felső

résében (ha elhagyjuk a Csanády-sírt, illetve a Bakk-örvosházaspár síremlékét), jobbra van **Török Ernő**

(1929–2004) sírja. Sokszoros válogatott jégkorongozó volt, talán a valaha élt legkomplexebb udvarhelyi sportoló, mert a negyvenes-ötvenes években igen magas szinten kézilabdázott, focizott és asztaliteniszezett is.

Pontosan vele szemben nyugszik **Heim József** (1922-2009), alias Hargita Jóska, aki ugyan rövid ideig volt futballista ([combon lőtték a háborúban](#)), de a „kicsi magyar világban” volt egy olyan budapesti kirándulása, amikor [egy érdekes cikk született róla az akkori Nemzeti Sportban](#), onnan ragadt rá a Hargita Jóska becenév.

Az idős embernek mindig is nagy szerepe volt a családban, és a közösségben is. A múlt században a férfiak általában a családfőként működtek, és a nők a háztartásban. Az idős embereknek mindig is nagy szerepe volt a családban, és a közösségben is. A múlt században a férfiak általában a családfőként működtek, és a nők a háztartásban.